

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 440/2012-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 27 P 257/2006 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 121/2007 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2012 doručená sťažnosť J. F., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 P 257/2006 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 121/2007 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností napadnutým rozsudkom č. k. 27 P 257/2006-87 zo 14. marca 2007 zveril maloletú dcéru sťažovateľa do osobnej starostlivosti matke a sťažovateľovi ako otcovi uložil povinnosť prispievať na jej výživu 1 800 Sk mesačne od právoplatnosti tohto rozsudku vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 11 CoP 121/2007-103 zo 6. novembra 2007 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «bola moja dcéra... zverená do starostlivosti matky, a tým istým súdom som bol zaviazaný povinnosťou prispievať na výživu maloletej... napriek skutočnosti, že existovali dôvody na odňatie rodičovského práva matke maloletej.

Súdom nebola splnená zákonná povinnosť podľa § 5 O. s. p., poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníka súdneho konania, následne § 30 ods. 1 O. s. p. o možnosti na právne zastúpenie za podmienok uvedených v zákone...

Nezákonným postupom súdu došlo k porušeniu ústavného práva, čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, ktorým je zaručené právo na právnu pomoc pred súdmi... a súčasne došlo k porušeniu môjho práva na spravodlivú súdnu ochranu podľa č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a slobôd.

Nezákonným postupom súdu mi bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku čoho bolo konanie zaťažené takou procesnou vadou, ktorú bolo možné napraviť zrušením rozsudku za použitia § 221 ods. 1 písm. f O. s. p. a odvolací súd bol povinný vrátiť vec súdu prvého stupňa... Krajský súd tak nekonal, ale potvrdil rozsudok napriek jeho nezákonnosti.

Súd okrem uvedených postupov maril dokazovanie a vyjadrovanie sa k dôkazom vyhotoveným písomne a ústne nepripustil, čím bolo porušené ústavné právo čl. 48 ods. 2

Ústavy SR. Vec prejednávala sudkyňa, ktorej nepatrila, čím porušila ústavné právo čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého nikoho nemožno odňať zákonnému sudcovi...

V konaní došlo nepochybne k nezákonnosti, zneužitiu právomoci a k spáchaniu trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b, ods. 2 písm. b, c, d TZ úmyslom poškodiť účastníka, zmariť alebo sťažiť uplatnenie základných práv a slobôd.

Nepochybne som konaním súdu bol poškodený a ukrátený na svojich právach a došlo k ohrozeniu života, zdravia a vývoja maloletej...

Podal som niekoľko návrhov na zverenie, naposledy návrh na obnovu konania z dôvodu trestného činu sudcu, čo Krajský súd Bratislava z dôvodu „nepripustnosti“ zamietol rozsudkom zo dňa 21. 06. 2012 vedený pod č. k. 11 CoP 182/2012-37...

Prieťahy v súdnom konaní boli spôsobené nezákonnosťou, podvodnosťou na zjavne vymyslených základoch.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených základných práv a zrušil „nezákonný rozsudok“. Zároveň žiadal „zaviazať navrhovateľku k úhrade všetkých výdavkov, k úhrade príspevkov na výživu dieťaťa, ktoré je zákonnou povinnosťou rodiča, na ktoré viac ako 6 rokov neprispieva...“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže

zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a v čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 P 257/2006 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 121/2007 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na

odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, k zásahu do označených práv sťažovateľa malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 P 257/2006 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoP 121/2007 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007. Z obsahu príloh sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva, že tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 4. decembra 2007, čím došlo k ich skončeniu. Tento dátum bol zároveň začiatkom plynutia lehoty na prípadné podanie sťažnosti sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie základných práv a slobôd ústavnému súdu. K jej podaniu na poštovú prepravu však došlo až 4. septembra 2012, teda po štyroch rokoch a deviatich mesiacoch. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd nemal žiadnu pochybnosť o tom, že zákonom určená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľovi uplynula dávno pred jej podaním.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pre úplnosť je potrebné dodať, že pokiaľ sťažovateľ lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu odvíja od právoplatnosti uznesenia krajského súdu č. k. 11 CoP 182/2012-37 z 21. júna 2012, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 49 P 80/2011-24 z 31. januára 2012 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 27 P 257/2006, toto ústavný súd neakceptoval, pretože vo vzťahu

k postupom a rozhodnutiam vzťahujúcim sa na toto samostatné konanie sťažovateľ nenamietal porušenie žiadneho zo svojich základných práv alebo slobôd. Inými slovami, sťažovateľ konanie o povolenie obnovy konania z ústavnoprávneho hľadiska nenamietal, preto toto ani nemohlo byť predmetom skúmania ústavným súdom z hľadiska ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa.

Napokon, pokiaľ ide o podozrenie sťažovateľa zo spáchania trestného činu, ku ktorému malo dôjsť v rámci napádaného občianskoprávneho konania, ústavný súd poukazuje na čl. 142 ods. 1 ústavy, podľa ktorého v trestnoprávných veciach rozhodujú všeobecné súdy, a nie ústavný súd, ktorý je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. O tejto námietke sťažovateľa teda neprináleží konať ústavnému súdu, ale orgánom činným v trestnom konaní a následne všeobecným súdom. Vzhľadom na tento záver ústavný súd konštatuje, že v tomto zmysle nie je daná jeho právomoc, čo je taktiež dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo, ústavný súd sa touto časťou sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2012